

GARNCOWY (3) ai

garncowy (3), [**garcowy**].

a oraz o jasne.

sg m N garncowy (1). ◇ f N garncowã (2). ◇ [pl N m pers garncowi.]

Sł stp, Cn notuje, Linde XVI w.

Przymiotnik od „garniec” (3) :

a. Przymiotnik od „garniec” ‘naczynie’; *ollaris* Mącz; *congialis*, *congiarius* Cn (2) : Ollaris, Gárncowy/ co ku gárncowi należy. Mącz 262d, 271b.

[Wyrażenie: »skorupa garcowa«: Widzielim górę barzo wielką; [...] a ona góra [z] skorup garcowych. RywKsięgi 227.]

[Przen:

Wyrażenie: »przyjaciel garncowy« = *lubiący zjeść na cudzy koszt*: Załyę przyjaciele kuchenni abo gárnczowi [...] włyckiego fye dla brzuchow fwych rádzi podeymą/ y włycko wyętz chwałą LorichKosz 47 (Linde).]

b. Przymiotnik od „garniec” ‘miara’ (1) : *Cyathus* (ciathus) corczak; *cyathus*, *parvus cyphus ad bibendum*, *konew garnczova*, *et est tertia pars sextarii* BartBydg 28.

Cf **DWUGARNCOWY**, **PULGARNCOWY**

HG, KO